

Kosti Aho (katkelma muistelmasta)

(Salon Seudun Sotaveteraanien entinen sihteeri, puheenjohtaja)

Sotaveteraanityöhön minut pyydettiin mukaan. Perustettiin rintamamiesten asuntoliitto Tampereella. Pääpaikaksi tuli kuitenkin Helsinki. Sen alaosasto perustettiin Saloon. Mutta en tullut tuntemaan muuta kuin puheenjohtajan, joka oli valtavan juoppo mies. Tavattiin kerran torilla ja minua kimpustettiin liittymään siihen ja sitten minä liityinkin. Jonkun viikon kuluttua huomasin, ettei siitä tule yhtään mitään. Ei sitä edes rekisteröity. Johtokunnan jäsenet eivät olleet paikkakuntalaisia, vaan jostain työn perään muuttaneita, eivätkä paikallisista oloista mitään tienneet. Puheenjohtaja Koskinen häipyi myös. Vuonna 1966 maaliskuun 4 päivä oli kokous, jonne en mennyt, vaikka tiesin sen kyllä. En kuulunut mihinkään johtokuntaan. Liityin kyllä heti jälkeenpäin.

Paavo Heimo, salolainen mies, oli perustajajäsen ja valittiin puheenjohtajaksi. Väinö Niinistö oli sihteerinä. Paavo Heimo muutti Perniöön parin vuoden perästä ja perusti sinne yhdistyksen. Sen jälkeen Väinö Niinöstä tuli puheenjohtaja ja minut valittiin sihteeriksi. Kaksi vuotta olin sihteerinä ja sitten minut valittiin puheenjohtajaksi. Puheenjohtajana olin yhtäjaksoisesti 20 vuotta. Kauko Sainio jatkoi puheenjohtajana minun jälkeeni.

Monenlaista tapahtumaa on siihen kahteenkymmeneen vuoteen mahtunut. Asioiden järjestämistä ja paperisotaa. Maalaispojat eivät osanneet käyttää itse kynää. Ja meillä oli toimisto Mäenalassa kotonani ja siellä oli väkeä joskus hyvinkin paljon. Ja päivisin olivat vaimot siellä asioita hoitamassa, mutta he eivät tienneet kaikkea, niin miesten mukaantuloa tarvittiin. Tehtiin erilaisia anomuksia ja muuta sellaista.

Kun yhdistys perustettiin, niin lehti-ilmoituksella ilmoitettiin, että kaikki rintamalla olleet ilmoittautuisivat meille, että saisimme tilastoitua, kuinka paljon meitä kaikkiaan oli. Silloin oli vielä noin 400 liittymättä kumpaankaan järjestöön. Toinen järjestö oli Rintamamiehet. Ennen ilmoitusta jäseniä oli n. 300, mutta ilmoituksen jälkeen mukaan tuli toinen mokoma ja jäsenmäärä oli yli 600.

Toimintaa oli anomusten kirjoittaminen ja kuntoutusten saaminen, sillä rahaa sai kaupungilta vain niukasti.

Sitten oman osansa työhön toi rakennustoiminta sekä yksityinen että yhteinen. Rintamamiesten ja sotaveteraanien oli tarkoitus rakentaa yhteinen talo. Rintamamiesten joukosta oli puheenjohtaja yhteisessä yrityksessä ja se oli silloin, kun itse olin sihteerinä. Rantala oli puheenjohtaja, eikä hän kutsunut hallitusta yhtään koolle. Kysyin häneltä kerran, missä vaiheessa se talon rakentaminen on, niin hän vastasi, ettei siitä mitään tule, kun tämänikäisiä miehiä ollaan.

Veteraanit päättivät kokouksessaan, etteivät lähde yksin tekemään taloa. Pankit olisivat olleet valmiit. Jokainen pankki oli valmis antamaan lainaa. Liitosta olisi myös saatu rakennuspuolen avustusta. Kaupungilta olisi saatu tonttikin. Mutta kun siinä oli todella huonopohjainen tonttimaa, katsoimme sen rakentamisen kaikista avustuksista huolimatta tulevan liian kalliiksi.

Kaupungilta anottiin uutta tonttia ja kaupunki kaavoittikin uuden tontin paikaksi Perniöntien varren ja sinne se veteraanitalo sitten rakennettiin. Sinne pääsivät pääasiassa veteraanit perheineen asumaan. Tontti oli hyvä. Vain yhtä kulmaa piti hiukan paaluttaa, muu osa oli kalliota. Kaupungin kanssa tehtiin sopimukset. Muurama rakensi, Laiho teki sähkötyöt ja Martikainen vesijohtohommat. 1.10.1972 väki muutti sisälle.

Tällä hetkellä 1 tai 2 on myyty muille, mutta muut asukkaat ovat veteraaneja tai heidän lapsiaan.

Katkelma Kosti Ahon muistelmasta